

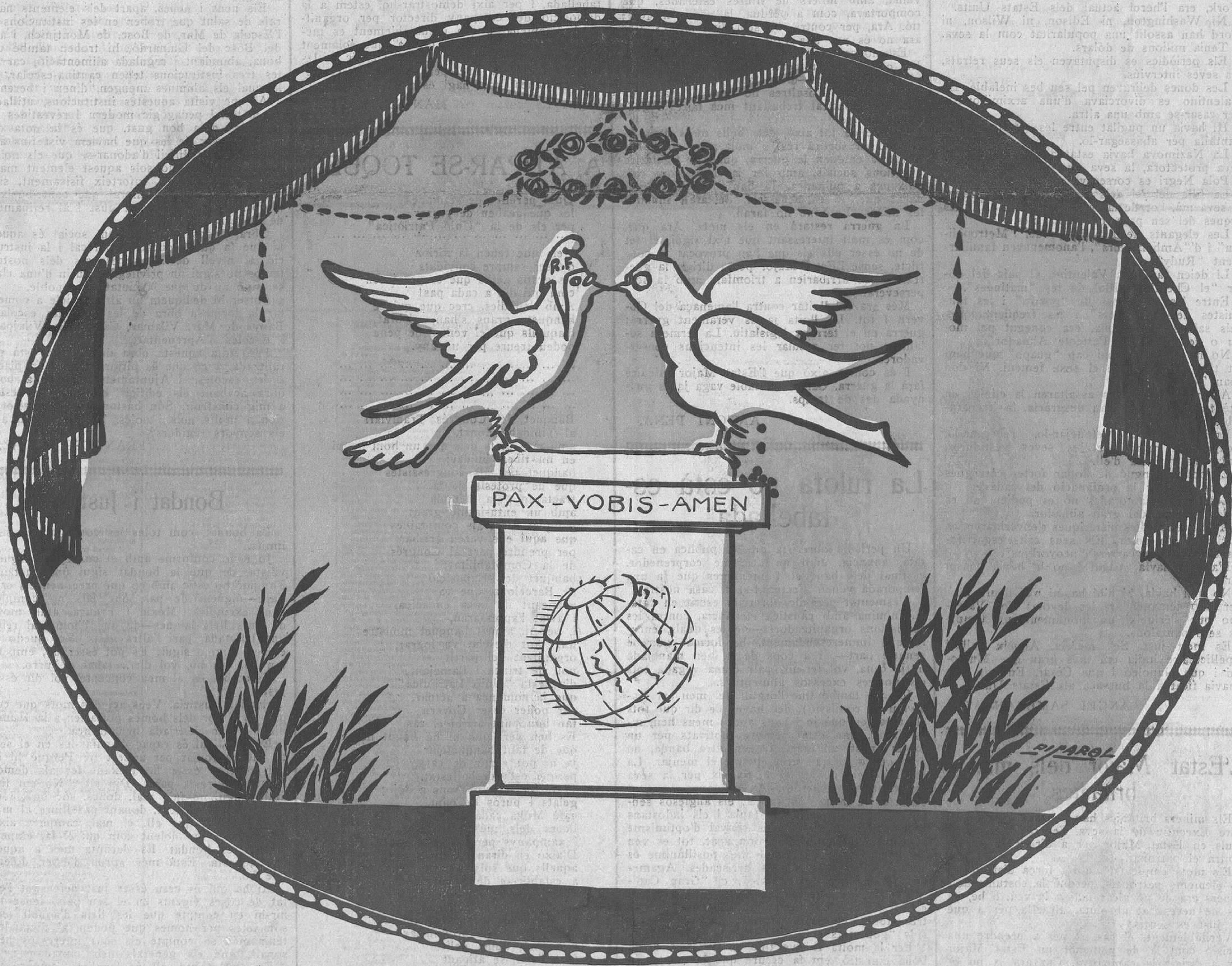
ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa J. López Bernagosi)

LA CAMPANA DE GRACIA
DONARA ALMENYS UNA BATALLADA CADA SETMANA
Aquest número 10 cts. per tot Espanya
NUMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
Telèfon A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

DE FORA DE CASA

Les colomètes de la pau!

LES REIALS JORNADES

Volem aprofitar la visita dels reis i del president del Consell a Barcelona per a demanar, per a unir el nostre prec al dels que demanen una amnistia.

Fa temps que s'ha començat una campanya als diaris en aquest sentit.

No és aquesta campanya prou vigorosa i els seus ecos apenes han arribat al poble, i menys a les altes esferes.

Per aquest motiu creiem que és deure nostre, deure de tots els que tenim un mitjà de comunicar-nos amb el públic, fer ressonar la nostra veu, per a què el clam arribi a les orelles dels que el poden recollir i atendre'.

Hi ha molts ciutadans a les presons. I n'hi ha molts d'aquests que estan privats de llibertat, que són tan dignes de fruit-la com nosaltres mateixos.

Són les lluites socials, són les circumstàncies polítiques, són passionals engegaments els que els han sepultat a l'ergástula.

A la major part, el penediment i el sofriment els han salvat.

La seva ànima s'ha regenerat en les agües del Jordà que corre dels seus ulls, dels ulls de les seves mares o de les seves companyes.

I no hi haurà perdó per aquests desgraciats?

N'hi ha d'haver. Nosaltres creiem, esperem que n'hi haurà.

Al rei i al general Primo de Rivera el demanem de tot cor, en nom de les famílies mutilades, en nom de les esposes sense company, de les mares sense fills, que tenen fills i és com si no els tinguessin, perquè els hi han pres.

ASTRE APAGAT

Hem parlat ja d'en Valentino en un altre lloc; però, cal insistir, cal tornar sobre el tema.

En Valentino, per obra i gràcia del "bluff" ianqui, és l'actualitat universal, quasi bé còsmica i interplanetària.

El cinema, la ràdio, el fútbol, la boxa i demés invents i "trucos" ianquis, estan acabant amb les ciències i les arts.

Els novel·listes es fan rics, poden anar amb auto gràcies al cinema.

Un futbolista, un boxador guanya en un partit o en un "match" tant com un escriptor amb mitja dotzena de llibres.

En Valentino era l'home a la moda a Nova York, era l'heroi actual dels Estats Units.

Ni Washington, ni Edison, ni Wilson, ni Ford han assolit una popularitat com la seva. Tenia milions de dòlars.

Els periòdics es disputaven els seus retrats, les seves intervius.

Les dones deliraven pel seu bes inefable. En Valentino es divorciava d'una arximilionària per casar-se amb una altra.

Hi havia un pugilat entre les estrelles de la pantalla per abassegar-lo.

La Nazimova havia estat a Los Angeles la seva protectora, la seva querida.

Pola Negri es corsecava per ell.

La filla del rei dels perfums li havia donat la seva mà, l'or de la seva cabellera i el de les arque del seu pare, que valia més.

Les elegants de Broadway, del "Metropolitan" i d'"Ambaixadors", l'anomenaven familiarment "Rudy".

Li deien també a Valentino al país del dòlar "el Cheik", l'"Idol de les "matinées".

Entre les cortisanes de "postin" i les tanquistes dels "cabarets" i les freqüentadores dels salons a la moda, era conegut pel motiu o renom d'"El Perfecte Aimador".

No hi ha hagut mai cap "guapo" que hagi fet tant estrall entre el sexe femení. Ni don Joan Tenorio.

Al morir, les dones assaltaren la clínica en què tingué lloc la gran desgràcia, la irreparable pèrdua.

Volien veure'l, petonejar-lo, rebregar-lo, menjar-se'l, repartir-se les seves vestidures, tenir una relíquia d'ell.

La policia tingué de donar fortes càrregues per tal d'evitar la profanació del cadàver.

Les seves enamorades no es podien, no es volien separar del gran aimador.

Moltes d'aquestes histèriques s'enverinaren, es suïcidaren de dolor. Els seus crits esgarri-fosos ompliren els carrers "neoyorkins".

L'astre s'havia apagat i no hi havia consol per elles.

No n'hi havia, ni n'hi ha, ni n'hi haurà mai. Per això demanen ara les devotes d'en Valentino que s'erigeixi un monument, un temple als seus pantalons.

Es molt just. Se'l mereix. Aqueix ballari i pel·liculaire italià era més gran que Mussolini i que Napoleó i que Cèsar. En mig any s'havia ficat a la butxaca als Estats Units.

ANGEL SAMBLANCAT.

L'Estat Major dels miners britànics

Els miners britànics han acordat que el Comitè Executiu de la seva Federació es constituï en l'Estat Major per a dirigir la guerra contra el patronat.

Els mots empleats han fet força d'efecte en els elements patronals, perquè la costums dels miners era de no alçar massa la veu, o bé, en cas de necessitat absoluta, alçar-la per a què tot just es sentís.

Veritablement, el cas és per a prendre una decisió com la de nomenar un Estat Major per a dirigir la campanya. Car ara ja no és qüestió de lluita, sinó de guerra.

De la solució de la vaga dels minaires depèn la sort dels sindicats obrers anglesos.

El Congrés del partit conservador ha demanat al Govern que adoptés una solució per a fer-la projecte de llei, limitant els drets de declaració de vaga. Per a declarar una vaga cal-

dria un referèndum i una votació secreta amb majoria de dues terceres parts.

El Govern, com cal suposar, ha estat sensible a la suggestió.

Què passarà? Veurem. Per casualitat hi ha hagut una esbatussada a Glyneymmer: 12 policies i 32 vaguistes ferits. El Govern, que pensava esporuguir als minaires amb la resolució del Congrés conservador, es troba que aquests, en lloc de decantar-se cap a una solució de la vaga, surten de la lluita i declaren la guerra.

Cal remarcar que, farà aviat tres anys, quan els minaires es declararen en vaga—i obtingueren la jornada de set hores—, el Govern i la premsa anglesa publicaven cada dia la vàlua, amb milers de lliures esterlines, que comportava, com a pèrdua, la vaga en qüestió. Ara, per contra, no se'n diu mai res. Car ara no és pas una vaga: és un "lock-out".

Es, doncs, el que dona força als minaires. Els obrers parlen netament: "si no saben explotar les mines—diuen als patrons—passeu-les a l'Estat. Nosaltres no hem de pagar la vostra incapacitat treballant més hores i guanyant menys."

Perquè de tot això, dels bells mots de guerra, no en sortirà res, o molt poca cosa. Els britànics entenen la guerra, quan es tracta de qüestions socials, amb fer la lluita com cal: puixança a puixança. Ja han projectat i menaçat que, si és necessari, deixaran inundar les mines. Però no ho faran.

La guerra restarà en els mots. Ara que, com és molt interessant que així sigui, el fet de no ésser ells els que han provocat el conflicte, sense l'Estat Major per a dirigir la guerra, també arribarien a triomfar: amb la sola perseverança.

Mes ara cal lluitar contra l'amenaça del Govern i tot. La lluita ja és verament guerra: guerra en el terreny legislatiu. La fermesa solament pot fer recular les intencions conservadores.

I és contra això que l'Estat Major minaire farà la guerra. Car la veritable vaga ja és guanyada des de temps.

ANTONI PENA.

La rulota no està establada

Un periòdic obrerista que es publica en català, anuncia, amb un aticisme corprendor, el final dels banquets-homenatges que fa una temporada vénen afectuant-se a casa nostra.

L'esmentat periòdic obrerista escrit en català, fulmina amb càustica elegància, contra les comissions organitzadores—de les quals, encara que immerescudament, he format gairebé sempre part—, i a cops de la ben manejada mitja cana, vol fer-nos pair d'una vegada tots els nostres excessos alimenticis.

Jo, que també tinc l'orgull del meu art (individual de comissió), dec haver de dir que tots els actes en què jo i bons amics meus hem intervingut, han estat sempre motivats per un motiu artístic-literari. I, per altra banda, no crec que sigui tan greu delictes el menjar. La fortitud dels pobles es distingeix per la seva capacitat gastronòmica. A Alemanya la gent s'afarta i a Xina són sobris; els anglesos senten el sensualisme de la taula i els indostans dejenen. El menjar bé és senyal d'optimisme i joventut. Després d'un bon àpat, tot es veu de color de rosai i l'home més pusilànime és capaç de les gestes més arriscades. Agamenon, Alexandre "el Magne", el "Gran Capitán", Newton, Pestalozzi, Danton, Don Pere el del "Punyalet" i en Pau Claris—entre altres—foren complerts "gourmands" i exquisits "gourmets".

Per la molta fe que tinc en l'eficàcia d'una bona digestió, em fa creure que la rulota no està encara establada; el vi d'honor, merescudíssim, a l'Eduard Sanjuan i el dinar a en Fontdevila, que ha entrat al teatre per la porta gran, avalen les meves paraules.

Aquest dos actes han tingut lloc després del sopar en obsequi del gran dibuixant barceloní Opisso, i en el que uns artistes d'a-

vançada—amics per una estranya casualitat dels dirigents del periòdic obrerista escrit en català—, els devia reprendre el menjar, i oblidant-se d'aquelles obligacions que el tracte social imposa, i de les regles que regulen les relacions entre les persones ben educades, motivaren, que, com diu molt bé el nostre abominador, hi hagués números sense l'anunci de "speaker", dels quals, els primers desagradablement sorpresos devien ésser els artistes d'avanzada.

Els dirigents de l'antiestomacal periòdic, aprofiten aquesta avinentesa per escometre contra els organitzadors de banquets i parlen amb termes no molt marxistes dels cirabotes; de la "Mutual de Bombs Mútuos, del turnó pacífic" d'homenatges, de la crisi d'iniciativa de les comissions i de què ja s'haurà acabat de què atabalem als fondistes perquè ens iacim amb pocs "dinerons" bona birosta.

Dels bombos mutus ja se'n parlava abans de la generació del 08, i per sopar amb companyia d'un amic, no crec que sigui necessari que hagi escrit "Hamlet", pintat las Meninas o construït el Parthenon.

Ara, amb això dels pocs "dinerons" per la "birosta", tenen tota la raó.

Molts amics i jo, tenim poca resistència financiera. No podem passar de les 10 pesetes tiquet. Quan per conveniència d'organització s'ha celebrat el sopar al "Majestic", a l'estimadíssim amic meu, en Francesc Madrid, per excedir de les meves possibilitats econòmiques i per manca de trajo adequat, amb molt sentiment, no hi he pogut assistir.

Amb això haig de reconèixer que estem en un pla inferior amb els directors del periòdic esmentat. No hem dormit mai al "Ritz" ni hem menjat mai a casa en Llibre, la nostra manca de relació amb l'Alta Banca i el no haver estat mai els mandataris d'organismes corporatius, han fet que—ben al revés dels nostres contradicitors—, desconeguem el confort del vagó-llit i l'ambient mundial i aristocràtic del "Palace" de Madrid.

Ja podieu, doncs, els obreristes, deixar tranquils als cirabotes i deixar que nosaltres anessim, entre plat i plat, estimulant el sentit estètic de la gent jova.

Quedem, doncs, que la rulota no està establada, i per així demostrar-ho, estem a la disposició del company director per organitzar-li l'homenatge que indubtablement es mereix per haver escrit un drama, que solament la incomprensió i manca de judici crític de les empreses, explica, que, per tristesa de les lletres catalanes, no s'hagi estrenat.

MANUEL PARES.

A ATIPAR-SE TOQUEN!

Quin parell de setmanes les que acaben de passar per els de la "Unió Patriòtica"

... ..
i els que tenen la xiripa d'ésser sempre convidats als grans xefis que es presenten com qui diu a cada pas!

Amb deu dies, crec que quinze banquets grans s'han celebrat, d'aquells que el ventre de pena podeu treure per un any.

... ..
... ..
... ..
... ..

Banquet del Congrés Tramviari al Tibidabo donat,

amb més plats dels que un hom pugui en un tiberi buidar;

banquet per als congressistes que de protes dental tractaren a la menuda amb un entusiasme gran;

banquet ofert als comptables que aquí ens varen arribar per prendre part al Congrés de la Comptabilitat;

banquet de l'Exposició de Barcelona, que va avançant de mica en mica, i aviat l'apressaran,

i, per fi, aquell banquet monstre que tant d'esclat va lograr, organitzat pel partit nou de trinca i flamejant, d'aquesta "Unió Patriòtica"

que ja comença a actuar, per poder ésser Govern tan bon punt arribi el cas.

Es ben cert que hi ha hagut home que de tant banquetejar ja ni pot sortir de casa, perquè està desballestat.

Plats forts i vins bons a dojo; gelats i puros de pam, café Moka cada dia,

licors dels més celebrats, i xampanyes per les butxaques...

D'això en diran disfruit aquells que sols al món vénen a establir-se de "gourmands".

Llàstima que els hi destorbin la digestió a cada pas els discursos que és de moda en els banquets pronunciar, que sinó, quina delícia fóra l'anar-se atipant

... ..
... ..
... ..
... ..

FLOK.

Obra paralizada

Es cosa ja sabuda de tothom que la nostra ciutat, especialment en la barrades obreres, té una densitat de població excessiva. Aquest problema ve agreujat per les masses flotants de la immigració d'altres províncies espanyoles que sovint plouen a Barcelona. D'aquí la necessitat dels rellogaments.

Es importantíssim el nombre de persones que viuen rellogades. Ja no cal dir com han de viure, en pisos justos i sense condicions per a viure-hi una sola família reduïda i que ara n'ha d'allotjar dues, i a vegades més i tot. Si a això hi ajuntem les males disposicions d'aquestes habitacions, generalment fetes sense pensar per res en la higiene, sense llum, ni aire, ni sol, no ens sorprendrà gens les predisposicions a malalties les més greus que s'hi contreen. Es lamentable que en una ciutat de les condicions de la nostra es donin tan sovint els casos d'aquestes habitacions focus de malalties i d'immoralitats. Ja és natural que els que hi perillen més en aquests casos són els més petits, organismes en formació, encara febles i sense tants mitjans de defensa com els grans. D'aquí que el Govern de les grans ciutats ha de vetllar per salvar de tots aquests perills la salut dels petits ciutadans. Majorment hi ha aquesta necessitat quan les escoles, a les quals han tingut d'assistir fins ara, tenen les mateixes males condicions que els pisos, sense aire, ni sol, ni llum.

D'aquí la importància que revesteix l'obra de l'antiga Comissió de Cultura dels Ajuntaments polítics, quan, captenint-se d'aquest problema, crearen les Escoles de Bosc, de Montjuich, les del Guinardó, la del Mar, els Banys de Mar, Colònia de Vilamar, Escoles de Vilajoana, on els nois troben els mitjans de salut i d'enfortiment dels seus organismes que els manquen a casa seva, a les escoles i fins a molts carrers de Barcelona.

Obra netament popular, que és la que convenia i urgia més a Barcelona, car a la nostra ciutat els nois de les classes acabalades troben ja les seves grans escoles i institucions a les quals poden acudir i únicament els fills de la gent humil quedaven sense institucions pedagògiques com cal.

Els nens i nenes, apart dels elements naturals de salut que troben en les institucions de l'Escola de Mar, de Bosc, de Montjuich, i a la del Bosc del Guinardó, hi troben també una bona, abundant i regulada alimentació, car totes tres institucions tenen cantina-escolar, en la qual els alumnes mengen, dinen i berenen.

Al que visita aquestes institucions, utilidades de material pedagògic modern i revestides totes elles d'un bon gust, que és la nota que les distingeix de les que havíem vist fins ara, no li és gens difícil d'adonar-se que els nois i noies hi troben no sols aquest element material i físic que els enforteix físicament, sinó aquell altre element moral que contribueix a la formació del seu bon gust i al refinament de la seva sensibilitat.

Obra, doncs, profundament social és aquesta que fa que l'educació com cal i la instrucció al nivell de les necessitats dels nostres temps no sigui un privilegi exclusiu d'una classe, sinó un do que la ciutat fa al poble.

Potser hi dediquem un altre article a comentar la formosa obra de les Cantines escolars, Banys de Mar, Vilamar, Cà'n Puig, Vilajoana i Escoles d'Aprenentatge.

Però tota aquesta obra de Cultura està paralizada. I ço que és pitjor: no hi han places a les escoles. L'Ajuntament faria una bona obra acabant els edificis escolars que estan a mig construir. Són bastant amplis i allotjarrien a molts nois i noies. No ho creuen així els senyors regidors?

FRANCESC ALDAZ.

Bondat i Justícia

La bondat, com totes les coses, té els seus límits.

Jo estic conforme amb el concepte varguesvilista, de què la bondat sigui una metzina. Tampoc ho estic amb ço que pregonen els cristians—diguem de pas, que ells no compleixen, exemples: Mèxic i França, amb motiu de llurs lleis laiques—de què l'home, al rebre una bufetada, pari l'altra galta. Em quedo en el bell mig, o sigui: Es pot ésser bo, emperò, tan bo, tan bo, vol dir... tabal o burro.

Ésser bo, en el meu concepte, vol dir ésser just.

Bondat, Justícia. Homes aci dos, mots que colpeja en el cor dels homes portarien a la Humanitat la tan desitjada benaïança.

Emperò, qui és capaç d'agafar-les en el sentit més apropiat per aquest fi? Perquè hi ha qui es creu ésser bo deixant fer als demés. mentre ell resta parat. Diu ell: "No em fico amb ningú; no faig mal, doncs, sóc bo", i no pensa que permetent, donant pas lliure al mal, contribueix a què ell, el mal, campí, i això, no és ésser tan dolent com qui el fa, emperò tampoc és bondat. Es decanta més a aquell que aquesta. Està més aprop d'ésser dolent, que bo.

Hi ha qui és creu ésser just defensant l'estat de coses vigents en el seu país, sense tenir-hi en compte que les lleis d'aquell país són fetes per homes que poden, al dictar-les, tenir més en compte els seus interessos personals, que els generals dels ciutadans.

En aquest cas, ell és legalista, emperò no just, encara que ell s'ho pensi.

Serà bo i just qui sàpiga agermanar els sentiments de bondat i justícia amb el d'humanisme, car és aquesta la més alta síntesi d'aquests dos mots.

JOSEP ROCHE.

Tipus de "La taberna del mal abrigo"

Després de l'original d'impremta, co més original que existeix sota la volta del cel, és aquest home. Si a la terra hi han incréduls, ell n'és un; potser el més gran. De tot quan li diuen, la meitat ho posa en quarantena. Sempre dubta. L'altre dia arribà en "Sòmnes" (era l'hora del "picón"), i, tot cridant, féu saber als concurrents que un savi americà—tots els savis són americans—havia descobert que la lluna estava corcada, i que un enginyer alemany estudiava un aparell que per mediació d'un cable de goma i un cristall al capdavant, atravesaria l'Atlàntic en set minuts. Encara li devien quedar més notícies al pap, quan, des d'un recó surtí una veu rogallosa que deia: —Mandanga! En "Sòmnes", tot cremat, respongué: —Què vol dir, mandanga? Si els diaris ho porten. —Llavors... Setanta vegades mandanga. —Home, saps que m'estàs atipant amb aquesta incredulitat? Sembla que ho hagin pres per sistema. Voldria saber què és el que per tu no és mandanga. —Amb tu no vull discussió. Ja saps que no ens podem entendre; ets massa "panoli"; encara veus a galet, i prou, vaja! Pero en "Mandanga" s'aixecà d'una revolada, i agafant a en "Sòmnes" per l'americana —no té solapa— i mirant-lo de fit a fit, li digué: —Escolta, "mec": Jo, perquè te n'enteris, no crec en aquestes coses, ni vull donar importància a aquests invents, perquè tots van contra nosaltres. Què en treuràs tu de què facin un "chisme" que vingui de la Plaça de Catalunya a l'Aspillero en un minut, digues? Que et pesqui pel camí sense donar-te temps d'escapar i et deixi com un llenguado? Que no veus que tot això de voler córrer tant, per després arribar i no saber què fer, és molt ridícul? Home, una cosa que no falla. Quin benefici ha donat a la gent del moll aquell "tobogan" que puja els sacs tot sol? Evitar que els homes tinguessin que grimpar per l'estiva? No, no és això. Estalviar-ne cinquanta o cent en benefici d'un sol. Aquesta és la clau. I estalviar-se també moltes mossegades. Nosaltres, els pelats, no tenim que donar importància ni a l'enginyer ni al químic ni al mecànic, encara que la tinguin, mentre els seus estudis serveixin per enriquir una classe en menyspreu de l'altra, mentre... Entra en "Sòcrates", disparat, pega un cop de puny a la taula que desperta un gat que

dorm en un recó i trenca la conversa d'en "Sòmnes" i en "Mandanga".

Amb una cara de fera enfurismada, i sense poder dissimular la gran indignació que el domina, es posa a llegir ben fort:

"Ayer en la calle del Cid, los guardias de servicio encontraron tendida en la acera a una mujer anciana, pobremente vestida. Conducida a la Casa de Socorro de la calle Barabá, los médicos certificaron que había fallecido de miseria fisiológica", que, traduït al català, vol dir de gana. Mala negada!

—Veus, "Sòmnes"? — cridà en "Mandanga". Això, això sí que no és mandanga. Aquest és l'invent que deuria descobrir-se. Un aparell que matés aquest microbi que he llegit en "Sòcrates". Això de la misèria "filosòfica". PEPET.

El filòsof i la pluja

L'escena representa un porxo del Paral·lel. És de nit, a la tardor; està plovent.

Pau. (Deixant-se caure a la porta d'una escala i posant-se la gorra per coixí.)—Per dur que sigui aquest llit, no tinc més remei que aconformar-me. La pluja és molt bonica, segons els poetes... Però em sembla que si aquests senyors se la sentien tot un dia al clatell i als ronyons i portessin l'estómac buit a més a més, no li trobarien tanta bellesa ni tanta poesia. En altre temps, jo em quedava adormit al so de les gotes d'aigua sobre la teulada, i m'encisaven aquestes com el cant del rossinyol. Llavors sí que em semblaven perles les llàgrimes que quedaven enganxades als vidres de la finestra! Però, des de què la rebo a l'esquena tantes vegades com cau, no li trobo tanta poesia... Però sóc un egoïsta. Tot ho jutjo des del meu punt de vista personal. Què importen a la humanitat les meves misèries? Res. Pobre de mi, que em creia el centre de l'Univers!... Tots els desgraciats temim aquesta mania de pensar que la creació plora pels nostres ulls. Tonteria! Què és el meu dolor de ronyons comparat amb el disgust del rendista que avui ha vist baixar les accions X? Sí, sí, sóc un egoïsta queixant-me de la mullada i del llit de ciment... Després de tot, aquí no s'està tan mal com això. Pitjor està el serenol... Sereno. (Sortint per la dreta i enfocant al filòsof amb el fanal.)—Ep, mestre! Aquí no és lloc de venir-hi a dormir la mona. Apa, "arriba", a escampar la boiral!

Pau.—Escolti, senyor serenol; noestic borrar-xo. Sóc un desgraciat. Ara mateix el planyia a vostè.

Serenol.—Au, aul... Un altre dia beveu aigua. Apa!... Arri avall, curda, mona!... DIEGO RAMON.

L'artista de les mans mutilades

Ha sortit ja la traducció castellana, deguda a Josep Donday, d'"El fantasma de Canterville", d'Oscar Wilde. L'obra està profusament il·lustrada pel gran artista "Shum". El llibre ha estat imprès als tallers de Joan Sallent, de Sabadell; hem vist pocs llibres tan ben presentats com aquest, és una veritable edició de bibliòfil.

Felicitats a aquesta col·laboració de dos presidents Donday i "Shum". Veus ací dos homes que el treball, si més no, els redimeix.

Hem parlat diverses vegades de "Shum", demanant el seu indult per creure'l una cosa de justícia. Les il·lustracions que ha fet per "El fantasma de Canterville", són magnífiques, són de les millors obres d'ell; amb aquests sols dibuixos, "Shum" s'acredita d'ésser un gran artista. Els que no estan encara decidits per a demanar l'indult d'aquest minyó espiritual, estem segurs que en veure les il·lustracions d'aquest llibre, no s'hi pensaran gens a sumar-se als que no ens cansem de demanar-lo.

SOLSONA

En una entitat de Solsona, fundada exclusivament per a fomentar la cultura, s'hi fa, precisament, tot el contrari.

Va per mostra aquest botó: Per la festa major van gastar-se un dinerall per a fer, durant tres dies consecutius, ball, ball i més ball. Per Carnestoltes no es descuiden mai de repetir la mateixa operació, lluint l'estatge les seves millors gales... I per comble de desgràcies, el reduït lloc que ocupava una escola, s'ha habilitat per a jugar-hi al "burro". Ha vingut la Festa del Llibre i, com és natural, havent-hi aquests precedents, ha passat inadvertida. On passa això? A l'Ateneu de Solsona! Comentaris?... No calen.

UN SOLSONI.

El "Teatre Intim"

El "Teatre Intim" ha obert novament les seves portes. La seva inauguració ha estat magnífica. "El burgès gentilhome", de Molière, amb les il·lustracions musicals de Strauss, interpretades per l'Orquestra Pau Casals, i amb la cooperació d'un magnífic cos de ball del qual formava part en Joan Magrinyà va ésser un èxit.

L'Adrià Gual, el millor director d'escena català, veritable artista, entusiasta del teatre més pur, home que ho sacrifica tot a l'art, ens ha donat les més meravelloses representacions teatrals en el seu "Teatre Intim". El resorgiment del "Teatre Intim" serà el retorn del veritable art teatral de Catalunya.

En un accident del treball, a l'estació de Canfranc, han resultat dos morts i quatre o cinc ferits greus.

Es el nostre pa de cada dia. Vull dir, el dels obrers i el dels seus explotadors.

Congrés del Transport. Veiam qui ens vol agafar i transportar-nos i endur-se'ns ben lluny. Aquí ens ofeguem.

S'ha celebrat un judici per robatori a l'Arrendatària de Tabacs.

I a l'Arrendatària per... diguem prendre el pèl o donar pèl i altres porqueries als fumadors, en lloc de tabac, què li fem?

Els periodistes es desfan en elogis a Emma Gramàtica.

No podem dir d'aquí en endavant que no coneixen la "gramàtica" ni pel forro.

Llegim en un collega: "Ladrón dispuesto a todo." Apa, noies. Es necessita una dona per aquest valent.

Holanda no vol deixar sortir al Kaiser del seu territori.

Ja fa bé, ja, de tenir-lo tancat.

Aquests dies passats s'ha celebrat a Barcelona un Congrés Internacional de Transport d'interès local.

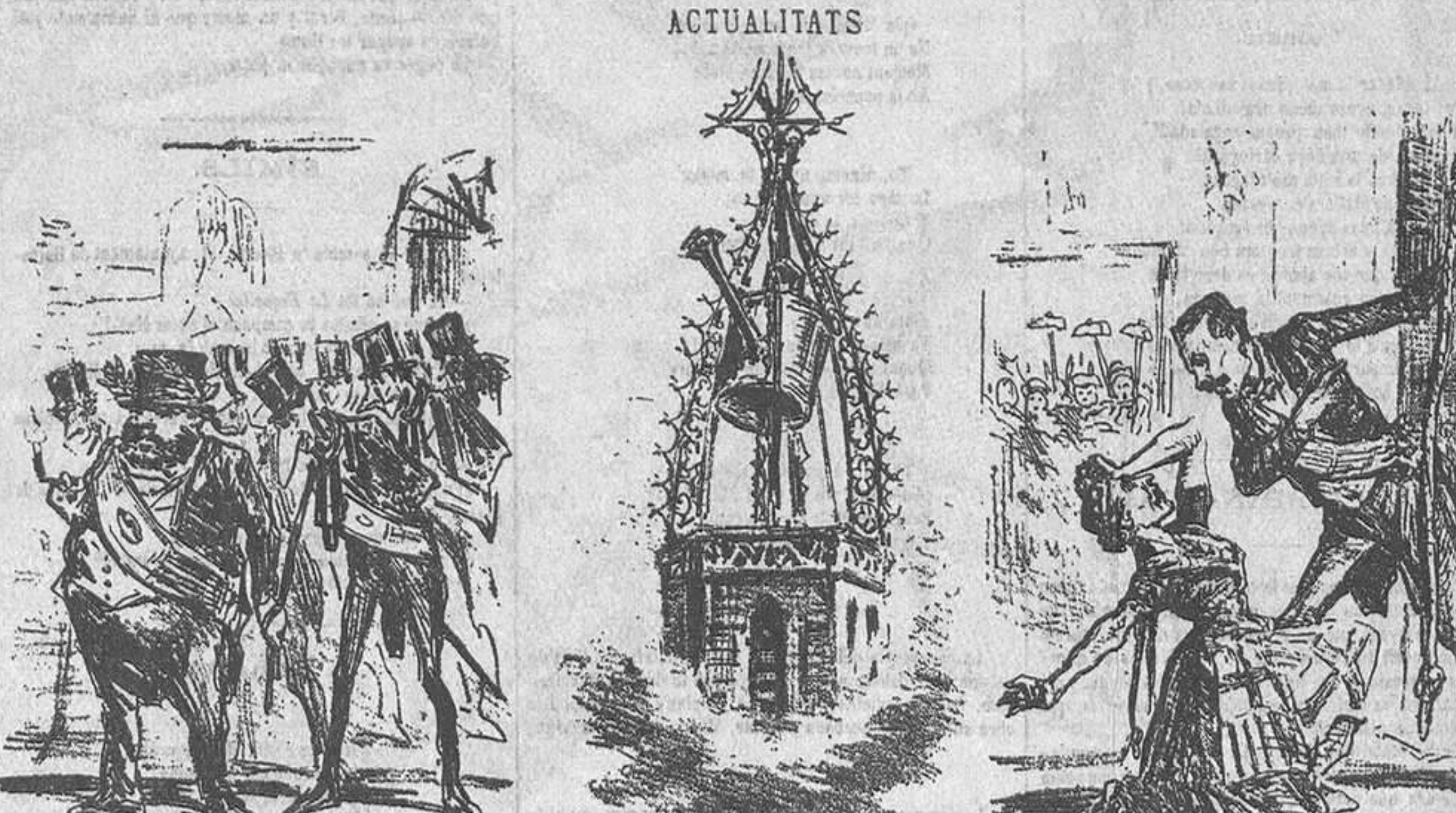
Suposem que aquest interès serà per part de

UN TROS DE PAPER.

Industrial de tot allò de la Boria i plassa de la Llana... No hi ha de fer-se un botó... El món natural... Se va proposar la campana i el primer propòsit va ser de que fos una campana immensa, monumental, una d'aquelles campanes que fan pujar la cursa a un esportista... Se va votar donchs la campana, nos varem posar a fer-la, i llavors ella va començar a fer el botó i a no voler ser-ho de cap manera. (The text continues with a satirical story about a bell and a button.)

RESTAURACIÓ DEL TEATRO DE SANTA CREU. L'anomenat decò de nostres teatros està completament transmutat de cap a peu. Sobre gustos no hi ha res escrit, y de consegüent tot lo que se'ns troba a l'interior d'ells, qualitat tan escollida a les obres d'art, com la paraula en una casa. Posint aquell sostre en qualsevol liti que no necessiti indicar l'objecte a que està destinat, posint en un envolt de ball, en una sala de sepe de sepe de camí de ferro y será pasador, ningú dirà que sigui un pegat en un banch. Però en un teatro, era indispensable que allí estigués encarnada la idea de ser allò un temple del art, no bastant per això que pelis trofos que omplen los vults del rededor del teatro, era indispensable que el veraho tothom digues: això es propi de teatro. Això successiu? Creyem que no.

La decoració dels teatros des de pocs anys ha passat de ser una mica capriciosa y a ser una mica més científica. Els decoradors d'ara són decoradors que tothom creu que no s'hi debien donar les sobras que poguessin quedar. A més d'això, són decoradors que tothom creu que no s'hi debien donar les sobras que poguessin quedar. A més d'això, són decoradors que tothom creu que no s'hi debien donar les sobras que poguessin quedar. (The text continues with a critique of theater restoration.)

Una regadora que no costa una pila de milis duros. Dels pecats dels Ajuntaments pares, los Ajuntaments fills ne van ab un pam de nas.

Fac-símile del Teló de boca del Teatro de Santa Creu

les companyies, perquè el que és el públic, sempre fa el "primo".

Ja ha començat el campionat de fútbol. Ja s'han acabat tots els problemes. La gent ara pensa amb els peus.

L'ex "kronprinz", distretament, ha fet desaparèixer objectes d'art que pertencien a l'Estat, valorat en 170.000.000 de francs.

Vaja una distracció! Aquí, d'aquestes distraccions, en diem una altra cosa.

Els comunistes alemanys van contra els Hohenzollern.

Home! En veure les distraccions de l'ex "kronprinz", ens sembla que tothom hauria de fer el mateix.

A Mèxic, el ministre d'Higiene ha prohibit el "charleston". Una cosa és la literatura i altra l'agricultura.

Vés que hi té que veure el "charleston" amb la higiene.

Un lladre (segons diuen) ha entrat en un basar a Sant Sebastià, s'ha vestit, i, sense endur-se'n cap diner, ha sortit al carrer.

El que fa un mal petit, per a evitar-ne un de major, no té culpa. Això és ésser un lladre honorat.

Diuenge passat es celebrà un banquet d'afirmació patriòtica. La meitat es quedaren sense menjar.

Vaja organització! Un denunciador a un altre dient que volia atemptar contra el cap del Govern.

Denunciats i denunciador foren detinguts. Es comprovà que el denunciador no volia fer res; pel contrari, el denunciador, es veu que volia posar una botiga, doncs al registrar-lo se li varen trobar quatre culleretes, un cobert, dues forquilles, un ganivet, dues capses de galetes, i no es va emportar res més perquè no tenia més butxaques.

Espèrrent!

Notícies que llegim en els diaris barcelonins: Primera plana: "El viatge de Mac Donald." Segona plana: "Mac Donald de viatge." Tercera plana: "Mac Donald viaja." Quarta plana: "Mac Donald viajante."

Ja ens en hem enterat, homes! Que és que els hi manquen maletes? Aviseu, que aquí n'hi ha de sobres.

GENT DESOCUPADA

Aquest número ha estat visat per la prèvia censura governativa

Impremta LA CAMPANA I L'ESQUELLA Carrer del Olim, 8: Ciutat

UN TROS DE PAPER.

A LA ESQUELLASSA EULARIA.

SONETO. Al paladar la mel qu'alt saborosa, Per la enginyosa va bolla treballada, Y per l'odi meu qu'alt regalada La parla de una noya carinyosa! Se recrea la vista molt jove, Mirant una ploura conrosada, Per cristallinas ayguas ben regada, Y en blats y arbres fruyters beo abundosa: Y mes que tot això n'és delectable Del delectable rostit de la metadía, Que castia allà del bosc en la espessura: Mes res a la veu tova es comparable, Que és música del cel de una armonia Que a l'ànima transporta de dolçura. S. S.

TEATRO PRINCIPAL.

Varem prometre a nostres lectors dir alguna cosa sobre cada un dels actors de la companyia, y com sabem allò de a sauts y a minyons, etc. ab l'objecte sols de ferho, varem anar a veure El usado del maldado, melodrama de argument mes inverosímil que una senyora ab tres dipos, y del qual l'empresa va tenir la bel regalarjos los espectres, que sempre era una distracció. El senyor Mata, que treballa ab el tora del cas que aplegués a guanyar bones obres, que és una virtut tan bona com aquella, y ara que parlem d'aquel senyor, deuen advertir que desitxarem no abusar tan de aquella mita rialla ab la que otona a compondre certa naturalitat enagradada, fent semblar massa comedia lo que deu procurar semblar realitat.

CANTARELLAS.

¡Son los nidos de estrellas, Y los nidos de plumas! ¡Per ço piupuetes y estréus! ¡Mejo en cantones de údes!

CANTARELLAS.

¡Son los nidos de estrellas, Y los nidos de plumas! ¡Per ço piupuetes y estréus! ¡Mejo en cantones de údes!

SÍMILS.

En qué se sembla 'n Fitarra al Ajuntament de Barcelona? —En que ha fet La Esquella. En qué se sembla la campana al actor Mata? —En que sempre toca ab lo mateix lo. En qué se sembla un cabell ab lo conde de Reus? —En que es prim. En qué se semblan las monedas francesas a las funciones públicas? —En que n'hi ha de franch. En qué se sembla la campana Eularia a las fillas de Elena? —En que de tres cap ha sigut bona. En qué se sembla la campana a un borraizo? —En que no está a lo.

CHARADA.

Visch de renda de má prima, visch guardat per má segona, des y tres tich sempre bona per tot hom que a mí n'estima Valga des y la primera Si a tobar la prima vis que ma segona en tal cas to mostrará sa quimera. Tercera y prima molt se abonar per Nadal quant fan geladas, y en esiu son molt buscadas per la freca qu'ellas donan. La meua tot sab fe enfadar, també a voltes divertix mes luego que un lo coneix es fácil de fer callar.

SOLUCIÓ DE LA CHARADA ANTERIOR.

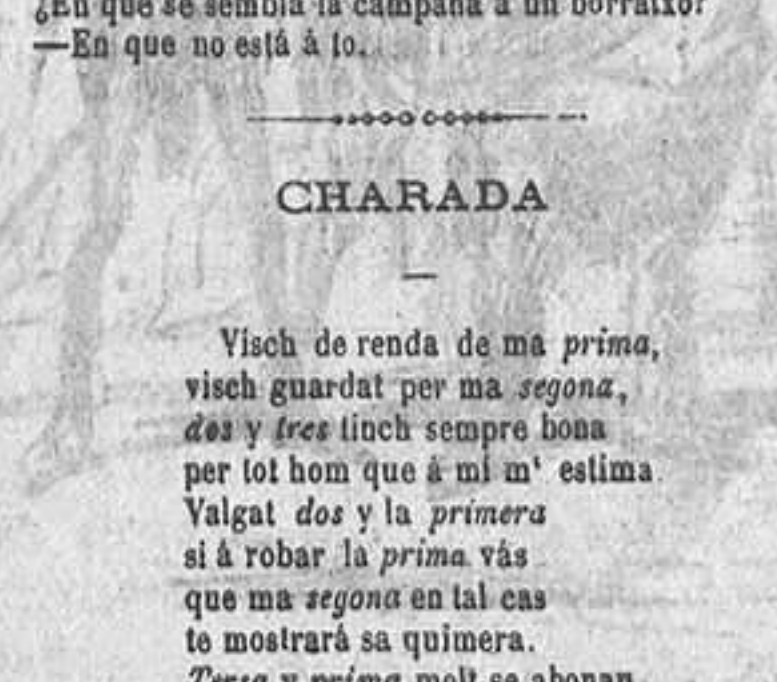
ANIMALOT. Solució del geroglífich anterior. No hi ha cap casament pobre, ni cap mort ric.

GEROGLÍFICH.

Lo. La solució s'ha donat en el número que vé. Ara desmullit. E. R. Castriño Miralles. Barcelona, 1865.—Impremta de Narcís Balmora y Companyia, Per de Sardañera, número 4.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ.

Carrer Ampie, 28. PUNTS DE SUSCRIPCIÓ. Llibreria ESPANYOLA. Y LOPEZ, EDITOR. Carrer Bayle, 25 y Rambla del Mil, 59. BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ.

BARCELONA. Al mes... FORA DE BARCELONA. Trimestre... SURTIrà UN COP CADA SEMANA. LA SUSCRIPCIÓ COMENÇA SEMPRE.

ADVERTENCIA.

Habíase agotat instantáneamente la edició del número anterior, esperem dels suscriptors de fora ciutat que 'ns dispensaran l'haber rebut dit número ab algun retard. Per altra part, ja no 'ns tornará a succehir, pucs en vista de la bona acollida que 'l públich dona a nostre semanari, habem disposat aumentar la edició.

NÚMERO 26.

I. LOPEZ, EDITOR, (Barcelona).

DIUMENJE 12 NOVEMBRE 1865.

UN TROS DE PAPER.

royat de D. Pere del puynyal, ja sobrehi la campana de la Unió, que segons lletres de impremta, va fer quasi tan soroll com la nostra Lays, sino que, parlant francament, habem de dir que ab molta mes honra. Mes endavant encara y passant sempre per entre un rotol de campanas famosas, nos trobem ab el Honorat, immortal per haber tocat a sonar en la guerra que ab tanta gloria varem sostenir contra Felip V, y per haber després venut dit Rey, manant que la troscissien, no mes que perquè va tenir la condescendencia de deixar tocar per la catalana, sabent ella que no podia ni debia deixarho fer. Això y lo haber fet cremar lo burro que va dur al suplici a un que va atentar contra la vida de un personalo reyal, son los fets que mes proban la il·lustració que tant en los temps antics com moderns han adorat a nostros gobernants. Altres n'hi ha que després de la Honorata han donat que errabonar, pero deixemlos, y com qui salta los pilans de can Xifre saltem uns quants trosos d'història y fem de manera de érrer de peus junts en la época que atremesem de la importancia moral y material que en lotas épocas han tingut las campanas en aquesta terra privilegiada. Puser que algú me fessi notar que todas las naciones d'aquel món de monas tenen en gran estima semblants troscos, pero ja 's asseguro, y ho puch assegurar perquè, gracias a Déu, no so dels que ha viatjat menos, que comparat ab lo paper que aquí fan las campanas, lo dels altres 'lochs es paper blan d'agua de cambayros trocas, y encara si massa 'n'apuran los hi diré que de estrassa. Reporuhé de veurea que és una cosa per demés. Remetemnos a lo mes llany de nostres crónicas y 's troba que ja las campanas establaran a nostros primers pobladores. Anem mes endavant y entre mil campanas celebres, que no chlo perquè això fóra lo cuento de may acabar, nos trobem ab las de los historichs somatens. des que, en lo

LA CAMPANA.

¡Ah, no ho sabíem! Doncas si, hem rebut una pila de queixas dels nostros parroquians, porque la semana pasada van parlar poch de la campana. Penaham nosaltres que parlant tothom molt, se consideraria com un mèrit la originalitat de no parlarne gaire, y no 'ns ha rehitit. ¡No! donchs ja 's no omplim las butxaques, avuy quasi tot campana, y per no olvidarnos comensarem ara. Qualsevol, per molt que ignori la historia de Catalunya, encara que siga un analfabeto, no hi ha, duplo que sabrà la importancia moral y material que en lotas épocas han tingut las campanas en aquesta terra privilegiada. Puser que algú me fessi notar que todas las naciones d'aquel món de monas tenen en gran estima semblants troscos, pero ja 's asseguro, y ho puch assegurar perquè, gracias a Déu, no so dels que ha viatjat menos, que comparat ab lo paper que aquí fan las campanas, lo dels altres 'lochs es paper blan d'agua de cambayros trocas, y encara si massa 'n'apuran los hi diré que de estrassa. Reporuhé de veurea que és una cosa per demés. Remetemnos a lo mes llany de nostres crónicas y 's troba que ja las campanas establaran a nostros primers pobladores. Anem mes endavant y entre mil campanas celebres, que no chlo perquè això fóra lo cuento de may acabar, nos trobem ab las de los historichs somatens. des que, en lo

LA CAMPANA.

ció perquè habentme llevat demati y no haventhi en la ciutat altre bullí que aquell, se 'm va fer estable y ho vaig observar. Les demés dias y las demés horas es lo mateix, per no dir pitjor; pareuhí bé la atenció y mes semblará que viviu dintre de una regadora plena de pebracs que aiga la fa rodolar a puntades de peu. Ja tenen rabó que l'home, y acostuma a tot! Jo sé fandre que a copis d'any s'estarà ab la togra han arribat a viure disputant y tirantse cosas pel cap no mes cinch ó sis vegadas cada dia. Si no fos això, no hi ha ningú que podrera que hi bagués qui pogués véurem en Barcelona ab aquell soroll de campanas, sense contar las orellas a proba de bomba que poden ésser a prop de las parroquias y las blindadas que viden en los calderes Deseaguyarros y convertit ab ml, es lo costum. A mes de lo costum no hi ha duplo que per insinuat nos agradan las campanas, tant que no fóra estrany que algú, d'aquets que crehen en la transmigració, nos surtis aqua dia ab que molts dels que mes ligan en Barcelona, 'n'habia portat al coll per anar a pasturar. Aixís com a un diputat se li fa fer lo que 'vol pronunciant un bon omeio, a a un que lo feu ballar encanyant un us, a un cantall, parlenthi de campanas, y ja 'l totes content. En proba d'això, no hi ha ningú capás de problemes que res de lo que parli, ó fassi olor de campana, hagi anat malament. En lo terreno literari: La Campana de l'Almudaina: furor. La Esquella de la Torratxa: furor. Lo senyor Balmora: va probar de llevar: a los Jochs florals La Campana del Ave Maria: premiada. En Bofarull té en los Trovadors nous una composició de tres planas, que no hi ha mes que nunch, nanch, y nunch, nanch: agrada molt. Y no es per lo marit que pugan tenir 'a composicions, es perquè 'ns agradan las campanas, y ja está dit, nos agradan. Si algú vol fer gloria y dipers en Barcelona, que parli de campanas, no falta, ja veuen que qualsevol de las cosas que hi ciat es capás de ferlas lo mes tosto, deachs si las veuer, ja teniu parlat de sentit que siga. Retich segur que hi

LA CAMPANA.

¡Ah, no ho sabíem! Doncas si, hem rebut una pila de queixas dels nostros parroquians, porque la semana pasada van parlar poch de la campana. Penaham nosaltres que parlant tothom molt, se consideraria com un mèrit la originalitat de no parlarne gaire, y no 'ns ha rehitit. ¡No! donchs ja 's no omplim las butxaques, avuy quasi tot campana, y per no olvidarnos comensarem ara. Qualsevol, per molt que ignori la historia de Catalunya, encara que siga un analfabeto, no hi ha, duplo que sabrà la importancia moral y material que en lotas épocas han tingut las campanas en aquesta terra privilegiada. Puser que algú me fessi notar que todas las naciones d'aquel món de monas tenen en gran estima semblants troscos, pero ja 's asseguro, y ho puch assegurar perquè, gracias a Déu, no so dels que ha viatjat menos, que comparat ab lo paper que aquí fan las campanas, lo dels altres 'lochs es paper blan d'agua de cambayros trocas, y encara si massa 'n'apuran los hi diré que de estrassa. Reporuhé de veurea que és una cosa per demés. Remetemnos a lo mes llany de nostres crónicas y 's troba que ja las campanas establaran a nostros primers pobladores. Anem mes endavant y entre mil campanas celebres, que no chlo perquè això fóra lo cuento de may acabar, nos trobem ab las de los historichs somatens. des que, en lo